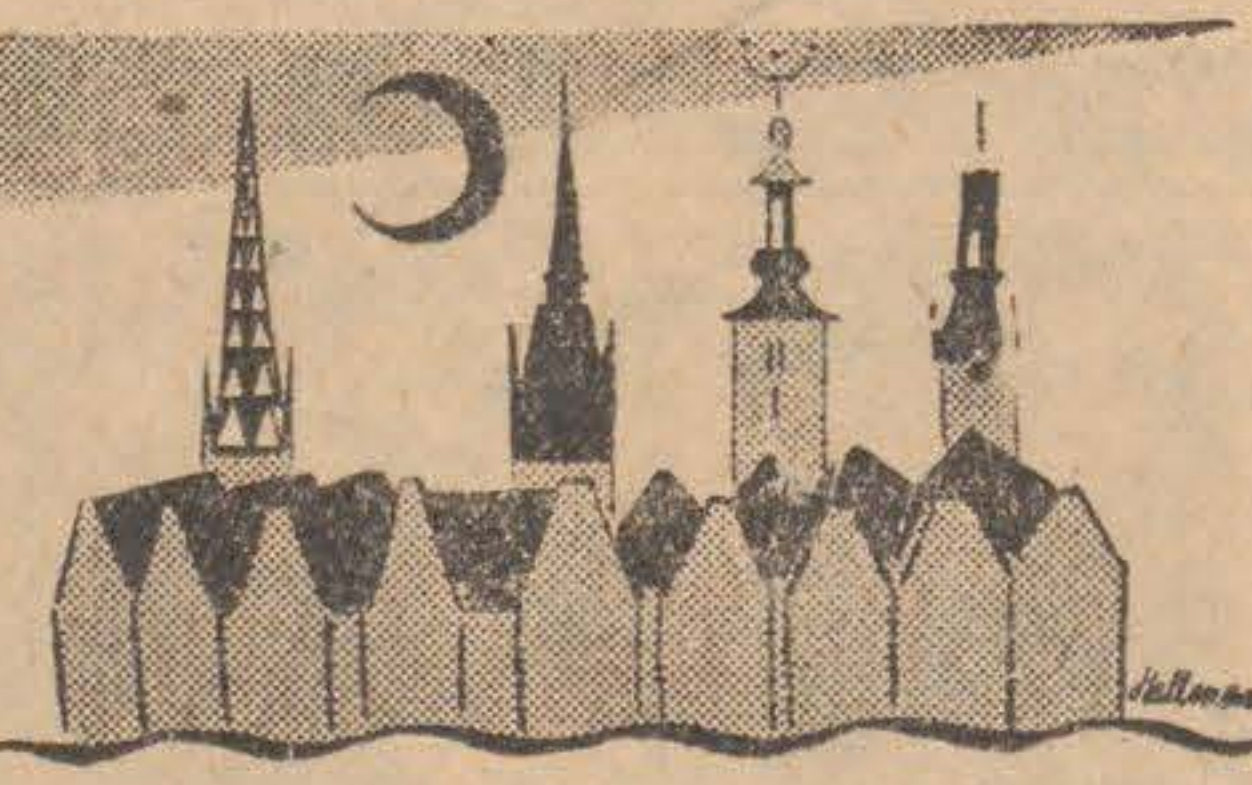

I BLINKEN

MAN KAN I ALLMÄNHET ta sig mera muntrande ting före än att sätta sig på ett ölkafé om kvällarna. Men ibland kan det var intressant nog. I går kväll råkade jag av en händelse komma in på ett litet kafé på Söder och just som jag hade satt mig kom det in en konsthandlare och började göra affärer med ett lag ganska imponerande atleter vid bordet bredvid. Med en konsthandlare menar jag naturligtvis en italiener som säljer gipskulpturer, ty så räknar man på ett ölkafé på Söder. Det blev en ganska uppriskande palaver. De imponerande atleterna vid bordet bredvid voro vid ett ovanligt skämtsamt humör och som konsthandlaren endast talade italienska med en del här och var insprängda franska uttryck utmynnade det internationella meningsutbytet inom en mycket kort tidrymd i en inbjudan till pilsnerdrickning, vilket konsthandlaren förtjust gick med på. Och så började affärerna. Den ena gipskatten efter den andra avrevs sitt pappershölje och vaser av de mest sällsamma och komplicerade utseenden togs upp ur den stora korgen, som tycktes vara outförlig. Under tiden drack man pilsner och de tre atleterna hade kungligt roligt åt att de här kunde sitta och uttala sig om en gästs utseende, hans maner och hans gångkläder samt den sannolika utvecklingen av hans levnadsbana jämte här och var inströdda rändamärkningar om hans härstamning utan att bli motsagda. Ty konsthandlaren talte som sagt bara italienska och en smula franska och i dessa ädla tungomål saknade gänget alla djupare insikter. Under tiden drack man ännu mera pilsner och så småningom inköptes det ena konstverket efter det andra under många rullande skrattdäcker och många fina konstpsykologiska anmärkningar. Till slut hade man druckit ännu mera pilsner och då var och en av gubbarna runt omkring hade köpt var sin "byst" som de så träffande kallade gipsvaserna, ansåg konsthandlaren att tiden var mogen för hemfärd. Han fick på sig en hatt men tog av sig den efter endast ett ögonblicks tvekan, vände på den och sade med djup och full övertygelse:

— Fy fan, det här är ju inte min hatt. Den ligger här. So long då, gubbar, och tack för biran!

Varpå fyra imponerande atleter stridade på honom och frågade i stämor:

— Snackaru svenska?
— Man torde kunna påstå det, hu, hu, sade konsthandlaren, imiterande en av den svenska scenens mera framträdande gestalter.

Så nog var han insatt i svenskt språk och svensk kultur.

i ljusa hem ser Ni dem — LUMA kooperativas lampor

konsum

Vinter i S:t Moritz.

TROTS GOLFSTRÖMMEN.

Den svenska skridskoporten måste ryckas opp, nu spolas banorna, nu är behaglig tid! Mot söder är hegemonin på farligt glid, här måste fostras nya friska skridsko-hopp!

Rekordåret 1934.

Medan de sedvanliga idrottsrekorden fått sin plats i sportpressens spalter, ha följande rekord under år 1934 hittills kommit till min kännedom.

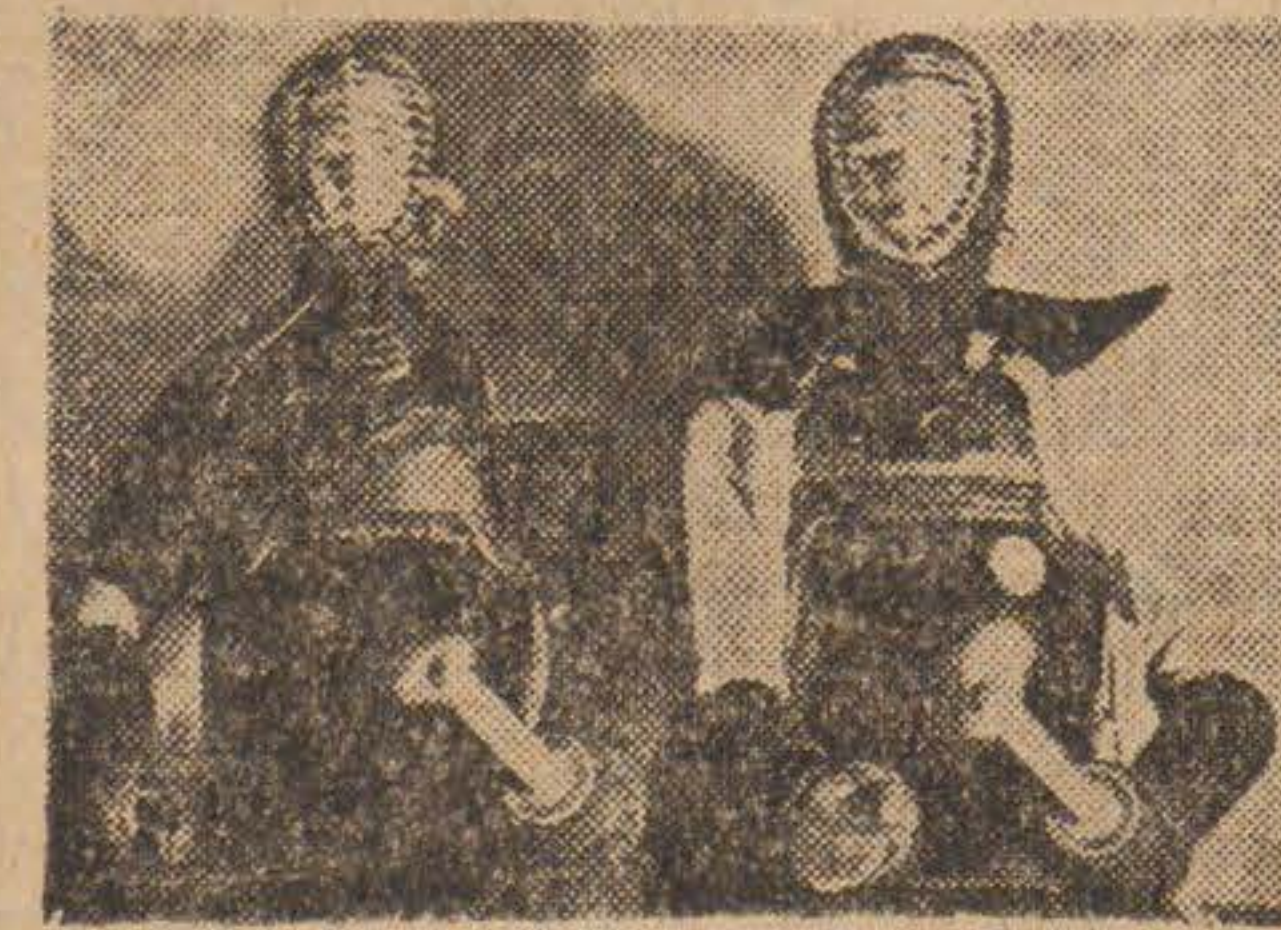
Edna Asselin tog första priset vid en internationell hushållstävlan genom att på 38 sekunder rengöra en 2 meter bred och 7 meter lång korridor.

James A. Agord har slagit rekordet i skrikning. Han skrek så högt — låt vara i högtalare — att han hördes inom en omkrets av 3 km.

I Cincinnati har världens längsta bridgeparti avslutats under året. Det öppnades den 1 januari och slöts den 24 december.

Skräddaren Eindruber i Denver inehar rekordet i att truda på nälen. Han trüdde tolv trudar genom samma nälsöga.

Japansk fäktning

är en urgammal idrott, som står upptagen som läroämne i alla Japans skolor, mindre för sitt idrottsliga värdes skull än som ett slags lektion i japansk kulturhistoria och för dess fostrande värde. Det är nämligen ett uttryck för den ridderlighet som japanen sätter högst bland alla dygder.

FLYGANDE HOLLÄNDAREN I.

Det är skandal, att förrän 1936 flygningarna till Stockholm inte kunna knytas an. Men när nu inte Brommafältet förut ordnas kan, så hjälper härvidlag ju inte något gnat och häx.

Roosevelts sensationellaste budskap.

När president Roosevelt vid årsskiftet höll sin sedvanliga mottagning för pressen, åstadkom han en våldsam sensation. I regel brukar denna konferens ta en eller annan timme, men denna gången var den undanstökad på några minuter. President Roosevelts budskap till pressen löd kort och gott.

— Mina herrar, i dag har jag verkligen ingenting nytt att meddela!

Journalisterna stodo förstummade av häpnad. De hade väntat sig en utförlig redogörelse för årets politiska och ekonomiska framsteg och för presidentens närmaste framtidsplaner. Men en amerikansk journalist förnekade sig aldrig. Plötsligt gick det upp för den församlade publiciteten, att presidentens enda lilla mening i själva verket innehöll en oerhörd sensation. En timme senare förkunnade extrabladen över hela den amerikanska kontinenten, att ingenting nytt hade inträffat, att allt var i bästa ordning, att inga nya planer voro i görningen, att man icke väntade några bakslag i den ekonomiska politiken, att — med ett ord — krisen var över!

Vem vann världskriget?

En mycket känd engelsk rugbyspelare har berättat en liten historia om sin lilla dotter. Hon frågade honom en dag?

— Säg, pappa, vem var det egentligen som vann världskriget?
— Det gjorde vi, svarade pappan inte utan en viss stolthet.
— Med hur många mål då, frågade flickan.

TIPPNINGEN BÖRJAR.

Jaha, nu lägga vi i grubbeltygda veck igen vår tankeidiga panna och med tvekan pranta ner den siffran, som måhända oss förmögenheten ger. Och sen det blir att gå igen behagligt som på spänn.

Engelskt.

Det brukar anses lyckosamt att hitta gamla skatter. Detta gäller dock inte om det är fråga om sådana skatter, som skola betalas. Saken ligger till på följande sätt: Ar 1666 nedbrann samtliga hus jämte och hela bygden släppte till pengar för anskaffandet av material till arken, för den här gången skulle man naturligtvis bygga en verkligt flott och modern ark med alla moderna bekvämligheter. Först när de båda svindlarna fått in så mycket pengar att det kunde ha räckt till en nästan ny oceanångare funno de tiden mogen att förflytta sig därifrån. Emellertid ha de uppslagsrika herrarna nu infångats och insatts på ett ställe där de inte kan komma ut ens med en noaks-ark.

Dagboken

8/1

Riksläkarna för metern och kilogrammet ha under alla ånkbara ceremonier förflyttats från Vetenskapsakademien till Myntverket under överinseende av diverse professorer. Till min förvåning finner jag att ingen representant för kontrollstyrelsen var närvarande. Där är man ju annars expert på att se till att åtminstone inte centilitrarna bli större än vad de skall vara.

Om orsaken till att metern nu förts bort från vetenskapsakademien vet jag ingenting annat än att det möjligen kan bero på att vetenskapsakademien inte vill ha metern längre.

Nu är det dessutom tid att betala hundskatten igen. Om man inte gör det löper man risken att hunden infångas och dödas. Djurvänner anser att detta är en barbarisk gammal sed och anser att det vore bättre att man gjorde det med hundägaren — antingen han betalar skatten eller ej, anser hundhatarna.

Riksdagen öppnas inom några dagar och man har nu fått färdigt det elektriska voteringsmaskineriet. Man går nu till väga på så sätt att riksdagsmännen få trycka på en knapp och så fotograferas hela omröstningsresultatet på en filmremsa. Med den snabbhet varmed tekniken i våra dagar utvecklas kommer det inte att dröja många år förrän man fotograferar österna direkt, d. v. s. att gubbarna endast behöver tänka antingen ja eller nej för att det skall fastna på plåten. Man är dock rädd för att det då skulle bli för många blanka röster.

Hitler har blivit stämd av en holländsk ostfabrikant emedan han tagit ifrån honom hans firmamärke, som bestod av ett hakors. En del elaka människor påstår nu att det kan vara hipp som happ om hakorsen användes som symbol för tysk politik eller för ost emedan även ost kan lukta illa. Men det är som sagt bara elaka och oförståndiga människor som säger så. Snälla och förståndiga människor säger i stället så att Hitler antagligen kommer att betala osten. Han har nämligen tidigare visat en anmärkningsvärd förmåga att kunna ge betalt för gammal ost.

En psykolog, som brukar veta vad han säger, har yttrat att en hustru i de flesta fall kan läsa i sin mans hjärta som i en öppen bok. Det är mycket möjligt. Man tycker bara det är tråkigt att hon så ofta skall läsa högt.

FLYGANDE HOLLÄNDAREN II

Att, när man skall till Kronstadt, södra Gotlands skär uppvalta, måste kallas ganska originellt, och lasten har väl heller aldrig Kronstadt gällt. Men gånge så envar med smuggel fylld galär!

Noaks ark — senaste modellen.

Att världen vill bekrägas är en gammal känd sats, som åtskilliga människor har tagit fasta på för att tjäna sitt dagliga bröd och litet till på ett enkelt och smärtfritt sätt. I dagarna har man avslöjat en svindlarhistoria i Amerika, som nästan slår de flesta rekord i fräckhet. Saken var den att det i en ganska långt avlägsen landsända kom ett par herrar, som började predika om en syndaflojd, som snart skulle komma och dränka hela världen och nu ville de båda herrarna att traktens invånare skulle hjälpas åt att bygga en ny Noaks ark, som kunde rädda dem ur fördömseln. Idén väckte snart stor anklång och hela bygden släppte till pengar för anskaffandet av material till arken, för den här gången skulle man naturligtvis bygga en verkligt flott och modern ark med alla moderna bekvämligheter. Först när de båda svindlarna fått in så mycket pengar att det kunde ha räckt till en nästan ny oceanångare funno de tiden mogen att förflytta sig därifrån. Emellertid ha de uppslagsrika herrarna nu infångats och insatts på ett ställe där de inte kan komma ut ens med en noaks-ark.

Förkylda bakterier.

Bakteriologiska institutet vid universitetet i Colombia har offentliggjort en ny teori om uppkomsten av förkylningssjukdomar. Teorien stöder sig på undersökningar av icke mindre än 13.000 patienter.

Hittills har man i allmänhet ansett, att förkylning skulle vara en följd av sjukliga förändringar av luftvägarnas slemhinna. Men denna teori räcker inte för att förklara förkylningssjukdomarnas smittsamhet. Colombiauniversitetets undersökningar ha visat, att förkylningssjukdomarna i stället äro att betrakta som bakteriella infektionssjukdomar. Det är alltså i själva verket bakterierna, som förkyla sig!

Undersökningarna ha ännu icke lyckats fastställa, huruvida bakterierna även kunna få snuva.

Ett världsrekord

med förhinder.

Den här unge mannen försökte för en tid sedan att slå alla världsrekord i hindansning. Han travade nämligen på detta obesvärade sätt över en 250 meter bred flod i Sydney och kom mycket riktigt över på andra sidan med livet i behåll, men under den angenäma promenaden bar det sig inte bättre än att han tappade byxorna. Det var onekligen en situation.

Det efterblivna Paris.

På nyårsdagen tillträdde den första kvinnliga polisen i Paris sin tjänst. Hon heter Jeanne Vénelle. Hennes närmaste uppgift blir att ta hand om hittebarn. Ytterligare tre kvinnliga poliser komma att anställas under den närmaste tiden.

Här i Sverige har vi som bekant haft kvinnliga poliser ganska länge. Men så långt har vi mig veterligt inte hunnit i kultur ännu att vi måste ha en särskild polis med uteslutande uppgift att ta hand om hittebarn.

Tommy den Förskräcklige.

Polisen i Newyork har råkat ut för en kinkig situation. Den har varit på jakt efter en gangster, som går under namnet "Tommy den Förskräcklige", och även lyckats spåra upp hans vistelseort. Man bevakar som bäst det hus, där han stängt in sig, men man vågar sig inte på att försöka gripa honom. Han har nämligen meddelat polisen, att han i sitt rum har så mycket nitroglycerin, att det gott räcker att spränga huset i luften, och han har lovat att göra det, om polisen försöker antasta honom. Eftersom huset är bebott från källaren till taket, törs polisen ingenting göra.

Lyckliga turkar.

Högsta vinsten i turkiska statslottotiet, 6 miljoner francs, har vunnits av en världs-husvärd, en kock samt tre straffångare i centralfängelset i Istanbul. Värden och kocken ha redan övergått till rentieryrket, medan de tre övriga få vänta ännu några år, innan de som miljonärer lämna fängelset.

Till sist

har en av mina vänner råkat ut för den inte alldeles ovanliga fataliteten att bli observerad av en polis, då han körde med 70 kms fart på Södertäljevägen härom dagen. Polisen hann fatt honom, eftersom även poliser kan köra fort, och min vän blev uppskriven.

— Hur mycket sa ni att jag körde med? frågade min vän.

— 70, svarade polisen.

Min vän såg tankfull ut en stund och sedan sade han:

— Eftersom jag ändå blir uppskriven kan väl konstapeln göra mig den tjänsten att skriva 130 på en gång. Jag tänker nämligen sälja den S:t Erikson här vagnen.